

Sygn. akt III UK 217/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania M. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Koszalinie
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Szczecinie
z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa 790/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie z odwołania M. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Koszalinie w przedmiocie renty z tytułu niezdolności do pracy oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna z uwagi na rażące naruszenie przez Sądy przepisów prawa. Zdaniem skarżącego, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci całokształtu dokumentacji medycznej, uzupełnionej o opinie powołanych w toku postępowania biegłych, w sposób oczywisty wynika, że w toku procedowania doszło do naruszenia prawa materialnego w postaci art. 12 i 13 oraz art. 107 w związku z art. 57 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), co skutkowało prawomocnym oddaleniem odwołania ubezpieczonego od decyzji o odmowie otrzymania renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Zauważyć należy, że skarżący w istocie kwestionuje dokonaną przez Sądy obu instancji ocenę dowodów. Wywody skarżącego stanowią zatem polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., nie może być podstawą skargi kasacyjnej. Ponadto w lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że postępowanie dowodowe (opinie biegłych), świadczą o zasadności jego odwołania, ale nie usiłuje nawet skonkretyzować, na czym polegały uchybienia Sądu. Sąd Najwyższy nie może przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, doszukiwać się w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 10/11, LEX nr 1124105).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną zawarto tylko wniosek o oddalenie skargi i zasądzenie w takiej sytuacji zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego. W związku z tym brak było podstaw do zasądzenia zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego w przypadku odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.